

[Thorvil Kristensen.]

sætter disse selvregulerende kræfter ud af spillet netop nu, da situationen er anspændt, og hvor samfundet er ved at komme ud af de normale fuger, risikerer man at måtte klare forholdene ved direkte statsregulering, således som jeg forstår den høje regering diskuterer det for øjeblikket med henblik på indgreb i byggeriet.

Jeg minder her om Politikens leder i går. Det er det, man skulle kunne undgå ved at lade de naturlige regulerende kræfter, der ligger i et stort statsbudget, få lov til at udøve deres virkning. Når der på den måde, vi har set, er stigende produktion, stigende indtægter, stigende forbrug, er det nemlig sådan, som det også er fremhævet, at statsoverskuddet stiger af sig selv. Det er ikke steget på grund af skatteforhøjelser, men på grund af, at den økonomiske udvikling af sig selv forøger det beløb, der inddrages gennem skatterne. Omvendt regulerer det sig selv i modsat retning i arbejdsløshedstider. Det ville ikke stemme med venstres hidtidige almindelige synspunkter, hvis man på den måde, der her er foreslået, nu begyndte at sætte denne naturlige regulator ud af funktion på et af de tidspunkter, hvor der er mest brug for den, nemlig på det tidspunkt, da samfundet er på grænsen til at komme ud i ubalancerede forhold på visse områder.

Det ville heller ikke stemme med venstres program. Jeg beder den højtærede formand om tilladelse til her og i det følgende at meddele et par korte citater af venstres program. Der står i dette program på side 6:

„I øvrigt må man særlig gennem penge- og finanspolitikken søge at udjævne konjunktursvingningerne for at forebygge de store kriser, der svækker erhvervslivet.“

Det er jo en rigtig tankegang, der her finder udtryk. Der står altså klart, at man skal bruge penge- og finanspolitikken til at udjævne konjunktursvingningerne for at undgå vanskeligheder, der kan svække erhvervslivet.

Må jeg nævne to af de punkter, hvor en overefterspørgsel i dag kan svække erhvervslivet. Vi ved alle sammen, at landbruget lider meget stærkt under mangelen på arbejdskraft. Hvis der sker en yderligere opstemning af ordrer på grund af større

købekraft, bliver det endnu vanskeligere at få arbejdskraft til landbruget. Så vil tendens hen imod oprettelse af andelsstalde o. lign., som man ser på med nogen beymring, blive forstærket.

Den anden skadelige virkning for erhvervslivet, hvis man slipper flere hundrede millioner kroner løs, er, som vi alle sammen ved, at hovedparten af disse penge, vil gå til forbrug. Det er ikke at vise borgerne mistillid at konstatere denne kendsgerning. 88 pct. af nationalindkomsten i dette land går til forbrug, og enhver ved, at det fortrinsvis er de jævne indkomster, der forbruges; dér er procenten altså endnu højere. Derfor må man regne med, at en skattelettelse, der kommer 90 pct. af skatteyderne til gode, altså fortrinsvis de jævne indkomster, hovedsagelig vil gå til forbrug. Hvad skulle den ellers gå til? Hvis vi, der er medlemmer af det høje ting, havde en indkomst på 8 000-9 000 kr., ville vi vel alle sammen bruge en skattelettelse til forbrug, og dette ville være fornuftigt. Det er ikke at vise mistillid at konstatere det.

En anden skadelig konsekvens for erhvervslivet er, som det også er antydnet i pjecen „Nye signaler“, at nationalbanken ville være nødsaget til at indskrænke kreditten ved obligationssalg o. lign. og derved bremse investeringerne i erhvervslivet og gøre renten højere. Men det er dog ikke det, vort erhvervsliv, hverken landbruget, der mangler kapital, eller industrien, der skal omstilles til de nye markeder, trænger til i øjeblikket.

Jeg citerer et andet punkt i venstres program. Der står på side 7:

„Venstre vender sig skarpt mod indgreb, der undergraver erhvervenes frihed og selvstændighed eller fremkalder mangel på ligevægt i det økonomiske system.“

Når der var mangel på ligevægt i det økonomiske system, er en liberal politik altid kommet i fare. Det er let at føre en liberal politik, så længe samfundsskibet er i balance, men når der er for stor arbejdsløshed eller for stor tendens til overbeskæftigelse, bliver man nødt til at gribe ind. Det er derfor, vi ikke må sætte den naturlige regulator ud af funktion netop i en tid, da vi står i fare for at komme ud af balance, så meget mindre som det i øjeblikket vil forstærke inflationstendenserne, således som vi har set det gennem længslidning og ved andre